

New York Timesi bestsellerite autor

Mary Alice Monroe

Taeva
poole

Mary Alice Monroe
Skyward
2003

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad
Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel
Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise
õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja
sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus
tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on
täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Mari Mets

© 2003 by Mary Alice Kruesi
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises
Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M01321817
ISBN 978-9949-82-031-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

See raamat on pühendatud
Jim Elliottile, Jemima Parry-Jonesile, Grace Gasparile, Stacy Hughesile,
Franci Krawckele, Mary Pringle'ile ja kõikidele mu kaasvabatahtlikele
Lõuna-Carolina Röövlindude Keskuses.
Ning pühendunud asjatundjatele ja vabatahtlikele
üle kogu maa ja maailma,
sest pühendate oma aega, aitamaks säilitada ja kaitsta
imelisi röövlinde.

ERIMEELSUS

Ehkki maailma tume süda
mu siia tõi,
kus aeg end peitis
vallapääsnud meres,
jään ma siia haprusesse
koos murtud puude ja haavatud lindudega,
kes õpetavad mulle kannatlikkust, samal ajal kui vaatan,
kuis nad kõledatel okstel on
nagu laulvad lehekesed.

Ma järgnen
mööduvale rüüdaparvele,
kes mõtlevad kiiremini, kui meie mõistame,
kui nad ootamatult ringi pööravad
ja oma lumivalgeid kõhualuseid
ereda sähvatusena
ühises hoolivuses näitavad.

Küllap kuulsid nad
jõetuule
kadunud keeles hoiatust.

Kuid vaikne väikepistrik,
kes jahti pidamas,
ise relvitu, segaduses ja vihane,
kriiskab oma laiskade jumalate poole.

Ma näen
veel ühe jumala hingetõmmet, kui ta liugleb
lendava kalakotka ja kotka
paigal tiibade all. Ma näen

lugematul arvul inleid, kes tõusevad jõest,
käed avali
ja peopesad ülespidi,
et hoida tiibu,
samal ajal kui loomad üle
pelgupaiga liuglevad
ning taevasse,
tagasi universumisse lendavad.

Marjory Wentworth

***Röövlindudel** (röövtoidulistel lindudel) on omadused, mis eristavad neid teistest lindudest. Röövlinnul on terav ja kõver nokk toidu rebimiseks, teravad ja kõverad küünised, tugevad jalad saagi tapmiseks ning kahesilmne nägemine.*

Ameerika Ühendriikides ja Kanadas leidub kolmkümmend kaheksa liiki röövtoidulisi linde. Need liigid on jaotatud järgmistesse perekondadesse: viud, haukad, pistrikud, loorkullid, harksabad, kotkad, kalakotkad ja kakud.

1

Kõle ja talvine tuul vihises üle Lõuna-Carolina ranniku. See sahistas jäätunud ja kolletanud sooheinas ning rullis mere kohale paksu terashalli udukatte. Vana mustanahaline mees peatus ja kikitas kõrva taeva poole. Ta kuulis tuules sosinat. Tõmmates selja küüru, pööras ta kulunud villase jaki krae oma viltkaabu servani üles, seejärel surus käed sügavale taskutesse. Ta jätkas kõndimist, kuid hoidis pilgu taeval.

Vanamees oli ligi kilomeetri kõndinud, kui kuulis üle tuulelaulu kimedat ja kaeblikku hüüdu. Ta peatus järsult, keha ootusärevusest kange, vahtides roostiku kohal hõljuvat paksu pilvekihti. Hommik oli vaikne, hallis taevas rippus kahvatu kuu. Järsku murdis läbi udu üks imeline valge suletutiga kotkas. Tema suured ja sirged tiivad olid laiaili aetud, samal ajal kui ta üle vee liugles.

„Seal sa oledki!“ pomises mees rahulolevalt.

Ta pani oma suured ja mõhnalised käed suu ümber ning vilistas läbilõikavalt ja selgelt, imiteerides linnuhüüdu.

Valgepea-merikotkas tiirutas ringi, lehvitades kuninglikult oma võimsaid tiibu. Suursugune lind tegi soole ringi peale, enne kui kutsele otsustas vastata.

See mõjus vanamehele. Rõõmsamaks muutudes pani ta käed uuesti suu juurde ning vilistas valjemini ja tungivamalt. Seekord kotkas kallutas end ja lendas otsejoones tema poole.

* * *

See oli hetk, mida Harris Henderson nautis. Ta kissitas silmi ja lasi pilgul rännata aeglaselt üle suure ja laia niidu, mida ääristasid kõrged männid. Rohi oli kröbe ja maa hommikusest külmast kõva. Talv oli kõigest ühe päevaga alammaale jõudnud, muutes temperatuuri mahedast jäiseks. Mees hingas sügavalt sisse, tundes, kuidas niiske ja jahe õhk ta kopse täitis. Hommikuõhus oli tunda põleva puu, ilmselt seedri lõhna, mis oli nii tugev, et seda võis peaaegu maitsta.

Ta pööras pead, vaadates läikivat punasaba-viud, kelle ta oli oma paksudes nahkkinnastes kätega tugevalt vastu rinda surunud. Maggie Mims, turske naine, kellel olid peaaegu sama punased juuksed nagu viu sabasuled, tõstis pilgu, vaadates mehele erutusest säravate silmadega otsa.

Ta noogutas.

Harris kattis vasaku käega viu tiivad, paremaga aga pakkus linnule kindlat jalgealust. Viu tume pilk muutus kohe teravaks, ta avas noka ja saputas tugevalt tiibu, et vabadusse pääseda.

„Või et kibeled minema,“ ütles mees vaikselt.

Ta ootas kannatlikult, kuni lind rahunes, vaadates teda imetleval pilgul. Tegemist oli kauni emase isendiga, kellel olid kreemikat värvi rind, tumedad träpsud kõhul ja telliskivipunased sabasuled, mis tema liigile nime andsid. Punasabad olid suurepärased kütid, „mustad sõdalased“, nagu J. J. Audubon oli nende kohta öelnud. Raske oli linnu läikivat ja heas vormis keha vaadates uskuda, et kõigest kahe kuu eest oli ta kuulihaava tõttu kliinikusse toodud. „Noh, enam ei lähe kaua.“

Lind kallutas hääle peale pead, vahtides talle raevukalt otsa, mis oli ellujäämise mõttes õige käitumine. Iga tema instinkt oli lendamiseks valmis. Harris tajus linnu ootusärevust oma soontes.

Sel põgusal hetkel enne linnu lendutõusmist üritas Harris temaga ühte sulada. Ta oli lugenud šamaanide kohta, kes seda iidset tava endiselt au sees hoidsid, ja müüte indiaanlastest, kelle hinged koos kotkastega taevas liuglesid, selliseid lugusid räägiti ikka möödaminnes või siis naljatades. Ehkki Harris polnud seda kellelegi öelnud, oli ta sügaval

sisimas alati uskunud, et iga legendi ja müüdi taga peitub kübeke tõtt. Oli inimesi, kes oskasid mingil sisemisel tasandil lindudega suhelda. Harris teadis seda. Ta oli seda oma silmaga näinud.

Ning talle tegi haiget teadmine, et tema polnud üks neist. Ehkki väga osav, ei omanud ta seda haruldast oskust, annet, et lindudega sidet luua. Kunsti, kuidas linde tõeliselt lendama panna.

Kõige lähemal sellele oli ta õhikutõusmisel. Sekunditel, mil lind oma tiivad laiali sirutas, mees nende laperdamist kuulis ja siis põsel õhu värelemist tundis, samal ajal kui lind kartmatult tuulde tõusis. Sel hetkel sai ta aimu sellest, mis tunne oleks lennata, tajuda üles tõusmist ja tunda, kuidas õhk nagu vesi üle ta keha uhab.

„Valmis?“ küsis Maggie.

Tajudes peatset vabadust, haaras punasaba-viu käsivarrest tugevalt kinni. Jahe tuuleiil sasis ta peasulgi. Lind ei liigutanud end. Tema pilk oli keskendunud. Hingeõhk auras õhus, samal ajal kui ta rind tõusis ja langes. See hetk oli nüüd käes.

„Olgu, mu iludus,“ ütles mees vaikselt viule. „Saadame su koju.“

Tõstes käsivarre üles, lasi ta linnust lahti. Viu vabastas mehe käe oma haardest. Tema tiivad laperdasid, pannes õhu liikuma. Harris ohkas, samal ajal kui viu lendama hakkas.

Ta tõusis üha kõrgemale. Harris jälgis lindu, hinnates ta jõudu ja otsides märke sellest, et murtud tiib polnud veel ehk täielikult paranenud. Looduses oli üsna väike võimalus ellu jääda. Röövlind pidi olema sada protsenti edukas küttija. Ent viu lendamises polnud ebakindlusest märkigi ja Harris tundis sügavat rahulolu, et nende töö taastuskeskuses oli vilja kandnud.

Lind number 1985 oli edukalt loodusesse lastud.

„Me ei tohiks siin jahti pidada.“

Brady Simmons osutas oma .22-kaliibrilise vintpüssi terava otsaga tamme mõhnalisele koorele, kuhu oli kinnitatud jahipidamist keelav silt. „See on siin kirjas, näed?“ ütles ta, jälgides, et ei esitaks seda väite, vaid pigem küsimusena.

Isa hõõrus oma habetunud lõuga ja venitas: „Mina ei näe siin mingit silti.“

„Billy Trumplini isa ütles, et võime pahandustesse sattuda, kui siin kütíme. Eriti veel linde. Praegu pole isegi hooaeg.“

Roy Simmons pööras aeglaselt pead, vaadates silmi kissitades oma vanimale pojale otsa. Ta hää l kõlas vaikselt, kuid ähvardavalt. „Kas sina tuled mulle ütleva, mida teha, poiss?“

Brady astus sammu tagasi. „E-ei, *sir*.“

Isa silmadesse tekkinud vihaläige hajus kohe, kui ta poisis aukartust tajus. „Meie pere on siinsetel maadel jahtinud kauem, kui keegi seda mäletab. Selles pole midagi halba, kui võtad veidi sealt, kust on midagi võtta.“ Ta vinnas püssi õlale. „Peale selle pole me siin lõbu pärast. Me oleme siin, et toit lauale panna. Ja olgu ma neetud, kui mingi puukal-listaja tuleb mulle ütleva, et ma ei või seda teha.“

Brady noogutas ja silmitses isa rusikasse tõmbunud käsi. Mehe viski järele haisev hingeõhk sundis teda hirmust ja põlgusest vaikima.

Isa sirutas käe, et puult silt rebida ja see maha visata.

Brady nägu väljendas teismeliste omast ükskõiksust, samal ajal kui ta vaatas, kuidas isa oma porise saapakontsaga riigisilti tallas. „Milline jobu,“ mõtles poiss. Tal oli kõrini isa nurinast selle üle, kuidas maa rahvalt „ära varastati“. Kuidas sai ära varastada midagi, mis pol-nud neile kuulunudki? Tal oli maast ja sellest, kellele see kuulus, üks-kõik. Tema tahtis siit põrguauugust lihtsalt võimalikult kaugele minna.

Endaga rahul, pööras isa end ringi ja trügis riiklikule kaitsealale. „Noh, tule juba!“ ütles ta üle õla. „Ära jää maha.“

Mets oli varahommikuses rõskuses ikka veel pime. Brady sammud kõvaks külmunud kõdunenud lehtedel kõlasid vaikselt metsas eriti valjult. Siin oli palju pigimände, mis olid nii peened ja tihedalt koos, et piirkonda tundmata oleks siin olnud lihtne ära eksida. Bradyle olid alati meeldinud pikaokkalised männid ja see, kuidas nende pikad okkad tuules kiikusid. Nendes puudes oli midagi kuninglikku – see, kuidas need kasvasid kõrgeks, jämedaks ja sirgeks, tegi neist männimetsa valitsejad. Need meeldisid talle, isegi kui ta isa neid vihkas, nimetades neid umbrohuks, sest sitke koore tõttu ei sobinud need küttepuuks...